

[Poulsgaard]

Jeg afviser ikke forslaget. Jeg giver heller ikke tilslutning. Jeg vil først og fremmest høre ministerens svar.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg vil begynde med et spørgsmål til fru Lissa Mathiasen og hr. Leif Hermann. Jeg vil gerne spørge dem, hvorfor de mener, at de europæiske forbrugerorganisationer rettede henvendelse bl.a. til Folketingets markedsudvalg med opfordring til at støtte direktivet?

Spørgsmålet er i særlig grad stillet til hr. Leif Hermann, der talte om, at Det Radikale Venstre bærer et tungt ansvar for, at direktivet er kommet igennem, men også til fru Lissa Mathiasen, der nærmest holdt en tale om, at her kommer vi med et lovforslag, hvor man ikke vil gøre noget for forbrugerne, men at det hele drejer sig om erhvervslivet. Nu kan jeg ikke se, at der er noget særlig slemt i, at man tænker noget på det erhvervsliv, vi har her i landet, og dem, der er beskæftiget i dette erhvervsliv. Det har da været lovligt hidtil også at have nogle tanker med hensyn til deres interesser.

Men jeg forstår ikke, at fru Lissa Mathiasen ikke kan indse, at hele dette lovforslags hensigt og mening er at gøre forholdene bedre for forbrugerne, og det bliver de også. Fru Lissa Mathiasen kan have en anden opfattelse både med hensyn til direktivets indhold og med hensyn til lovforslagets indhold. Men det er klart: dette lovforslag betyder en generel forbedring af forbrugernes stilling over for produkter, der er defekte, og virkningerne af disse defekter i produktet.

Fru Lissa Mathiasen mente ikke, at der var sket ændringer af betydning i forslaget i forhold til det, der blev fremsat i maj måned. Det er da ganske rigtigt. Det har jeg heller ikke påstået. Der står tværtimod fremhævet i min fremsættelsestale, at hovedlinjerne er de samme. Jeg synes også, det ville være mærkeligt andet. Der er foretaget nogle mindre ændringer, nogle af mere juridisk-teknisk karakter, andre fordi man i høringsrunden har påpeget noget, som vi syntes var fornuftigt at indsætte i lovforslaget, og dermed give det en bedre udformning. Men hovedlinjerne er de samme. Det, der er blevet fremdraget af både fru Lissa Mathiasen og hr. Leif Hermann, er jo navnlig ét punkt, nemlig spørgsmålet, om udviklingsskader skal med eller ej.

Hr. Poulsgaard har lige været inde på, hvad man kan risikere i fremtiden, og hr. Poulsgaard brugte udtrykket, om ikke det hele får tilbagevirkende kraft, hvis man har fremstillet noget og man så længe efter konstaterer, at det er noget, der kan ramme mennesker. Jo, det kan man selvfølgelig sige, men det vil i særlig grad gøre sig gældende, hvis man medtager udviklingsskader, at man lang tid efter kan risikere at skulle stå til ansvar for noget, man slet ikke havde regnet med. Og det skal vi da bare have med i overvejelserne.

Jeg synes, at fru Lissa Mathiasen burde medgive os andre i vor interesse for dansk erhvervsliv, at spørgsmålet, om udviklingsskader skal medtages eller ikke skal medtages, jo også kan være et spørgsmål om, hvilken lovgivning der kommer i andre lande. Hvis vi er det eneste land, der går ud over minimumskravet med hensyn til ansvaret for skader og tager udviklingsskader med, så giver vi dansk erhvervsliv en placering, som konkurrencemæssigt ikke er særlig behagelig.

Og dermed er jeg inde på svaret til fru Grethe Fenger Møller, hr. Niels Anker Kofoed, hr. Larsen-Ledet og hr. Kofod-Svendsen, der alle med rette interesserer sig for, hvordan det ser ud i de andre lande. Kan vi tale om en harmonisering? Jeg forstod, at alle fire ordførere udtalte stærk interesse for en harmonisering, både inden for Europa og inden for de nordiske lande.

Hvad kan vi regne med dér? Desværre kan jeg ikke svare så meget på det spørgsmål, for vi er stadig væk en del foran de andre. Det er faktisk grunden til det. Fra de andre EF-lande kender vi intet til noget lovforslag, for det er ikke fremkommet i nogen af de andre EF-lande. Vi har nogle forskellige informationer om, at man i Vesttyskland og Storbritannien er et stykke fremme i forberedelsen af lovforslag, og at man kan forvente, at det kommer ret snart. Så vidt jeg ved – men det må man altså ikke tage for mere, end det er, for vi har ikke fået nøjagtige oplysninger – tager man ikke udviklingsskader med i de pågældende landes lovforslag.

At vi ikke på dette tidspunkt kan sige noget om, hvad de andre lande vil præsentere, og hvori mulighederne for en harmonisering dermed ligger, hører sammen med, at der er tre års frist fra juli 1985, inden man skal ha-